

Arrest

nr. 252 348 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat. A. HAEGEMAN die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart Palestijn te zijn en afkomstig uit Gaza, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 8 oktober 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Verzoekende partij, die eerder in het kader van haar procedure verzoek om internationale bescherming haar originele Griekse vluchtelingenidentiteitskaart voorlegde, betwist dit niet.

Gezien genoegzaam vaststaat dat aan verzoekende partij internationale bescherming werd verleend in een andere EU- lidstaat, in dit geval dus Griekenland, komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiteenzetten van theoretische beschouwingen en het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

3.3. De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

3.4. Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer van AIDA en Amnesty International waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent o.a. de (penibele) situatie inzake de opvang van en de aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zo maar zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in

hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar informatie die hoofdzakelijk handelt over de situatie in de vluchtelingenkampen, toont verzoekende partij niet aan bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht te zullen komen. Verzoekende partij haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij werd er erkend als vluchteling. De in het verzoekschrift bijgebrachte informatie is, in zoverre deze betrekking heeft op de overbevolking en levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, dan ook niet relevant.

3.5. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigen van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook naar onder meer het racisme, geweld en discriminatie jegens vluchtelingen en migranten aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3.6. Voorts dient erop gewezen dat voorliggend verzoek gezien de verleende internationale bescherming niet onder het toepassingsgebied van de vigerende Dublinreglementering ressorteert. Overigens, bij Algemene Vergadering heeft de Raad geoordeeld dat Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland niet langer a priori uitgesloten worden geacht. Meer bepaald werd bij arrest nr. 205 104 van 8 juni 2018 de vordering tot schorsing van een overdrachtsbesluit van een asielzoeker naar Griekenland verworpen. Ofschoon er nog steeds problemen bestaan inzake de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Griekenland, zoals ook blijkt uit de door verzoekende partij in het verzoekschrift bijgebrachte informatie, is er actueel geen sprake meer van systeemfouten die elke overdracht van een asielzoeker naar dit land verhinderen. Dublintransfers van verzoekers om internationale bescherming naar Griekenland worden niet langer a priori uitgesloten geacht. De Raad maakt principieel niet langer een bezwaar, maar herinnert wel aan de nood aan een individuele beoordeling van de merites eigen aan elke zaak, met oog voor eventuele indicatoren van kwetsbaarheid in hoofde van de verzoekende partij (RvV 8 juni 2018, nr. 205 104). Ofschoon de Dublinreglementering hier niet van toepassing is, dan nog kan het standpunt gewezen door de Raad a fortiori ook een relevante parameter uitmaken in hoofde van verzoekers die internationale bescherming werd toegekend in andere lidstaten van de EU zoals Griekenland, daar aangenomen kan worden dat hun juridisch statuut als beschermden er nog meer verankerd zijn en er in beginsel vanuit gegaan kan worden dat de verleende bescherming effectief is en zij de nodige rechten kunnen doen gelden tenzij het tegendeel op concrete wijze wordt aangetoond. Verzoekende partij toont het tegendeel echter niet in concreto aan.

3.7. De Raad wijst er nog op dat waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar bepaalde van zijn rechtspraak, dit individuele gevallen betreft en zijn arresten geen precedentwaarde hebben die bindend is (RvS 6 november 2002). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele

basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals te dezen geschiedt.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking stelt de verzoekende partij te volharden in de middelen van haar verzoekschrift. Zij geeft aan dat de situatie zeer moeilijk is en dat zij dit persoonlijk heeft ondervonden. De verzoekende partij is het er niet mee eens dat zomaar gesteld wordt dat zij geen enkele inspanning heeft geleverd nu een menswaardig bestaan in Griekenland onmogelijk is. Bovendien is zij daar slachtoffer geworden van racisme. De verzoekende partij wijst erop dat de vluchtelingenkampen erbarmelijk zijn en dat buiten de kampen als erkend vluchteling er geen effectieve bescherming is.

4.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zij beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen betoog, zonder dat zij *in concreto* ingaat op de in voormelde beschikking opgenomen grond, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

4.2. De Raad herinnert eraan dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van de verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar in de beschikking reeds naar werd verwezen, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van

de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met haar betoog ter terechtzitting in wezen slechts elementen herhaalt. De Raad herneemt in het licht van dit betoog dan ook volgende grond van voormelde beschikking:

“3.4. Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer van AIDA en Amnesty International waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent o.a. de (penibele) situatie inzake de opvang van en de aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers in Griekenland, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo’n informatie volstaat niet om zo maar zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in die lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar informatie die hoofdzakelijk handelt over de situatie in de vluchtelingenkampen, toont verzoekende partij niet aan bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht te zullen komen. Verzoekende partij haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij werd er erkend als vluchteling. De in het verzoekschrift bijgebrachte informatie is, in zoverre deze betrekking heeft op de overbevolking en levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, dan ook niet relevant.

3.5. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die daar o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke. Een algemene verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook naar onder meer het racisme, geweld en discriminatie jegens vluchtelingen en migranten aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Verzoekende partij toont niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.” (eigen onderlijning)

De Raad herhaalt vooreerst dat waar de verzoekende partij er ter terechtzitting op wijst dat de vluchtelingenkampen erbarmelijk zijn, zij niet aantoonde dat zij *“bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht te zullen komen.”* en verder: *“Verzoekende partij haar procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij werd er erkend als vluchteling. De in het verzoekschrift bijgebrachte informatie is, in zoverre deze betrekking heeft op de overbevolking en levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen, dan ook niet relevant.”*, zoals tevens wordt aangegeven in voormelde beschikking.

De verzoekende partij slaagt er verder met haar algemeen betoog ter terechtzitting waarin zij slechts op algemene wijze stelt dat buiten de kampen als erkend vluchteling er geen effectieve bescherming is, dat

de situatie er zeer moeilijk is en dat zij dit persoonlijk heeft ondervonden, niet in afbreuk te doen aan het gestelde in voormelde beschikking. Dit is evenmin het geval waar zij aangeeft het niet eens te zijn met het vastgestelde gebrek aan inspanning dat zij slechts op algemene wijze tracht te verschonen door te poneren dat een menswaardig bestaan in Griekenland onmogelijk is, hetgeen niet kan volstaan. Ook wat het racisme betreft waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden, komt de verzoekende partij niet verder dan het formuleren van een algemene bewering. De verzoekende partij voert slechts een algemeen betoog waarin zij in wezen aangeeft het niet eens te zijn, doch slaagt er hoe dan ook niet in hiermee een ander licht te werpen op het vastgestelde gebrek aan concrete elementen die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. De verzoekende partij toont niet aan de nodige persoonlijke inspanningen te hebben geleverd om in Griekenland een leven op te bouwen en er de aan haar beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen te laten gelden. Zij maakt evenmin concreet aannemelijk dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd, ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht of er in het verlengde van liggen en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door te volharden, te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het toevoegen van algemene beweringen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

4.3. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS